

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Διονυσιάτης (1860 - 28 Σεπτεμβρίου 1933)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Διονυσιάτης

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Διονυσιάτης

Η καταγωγή του ήταν από τη Βάρνα της Βουλγαρίας. Ήταν τελειόφοιτος της Μεγάλης του Γένους Σχολής, της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και του Πανεπιστημίου Ερλάγγης της Γερμανίας. Ήταν γνώστης της βουλγαρικής, λατινικής, γερμανικής, γαλλικής, ρωσικής, αγγλικής και τουρκικής γλώσσας.

Το 1909 προσήλθε στη μονή Διονυσίου κι εκάρη μοναχός. Μετά διετία προσκλήθηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όπου χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος κι εστάλη στη Βουλγαρία ως ιεροκήρυκας. Εκεί περιέπεσε σε μεγάλες δυσκολίες, περιπέτειες και πειρασμούς. Επανήλθε στη μονή του και ανέλαβε προϊσταμενικά και γραμματειακά καθήκοντα. Κατά την αγγλογαλλική κατοχή (1916-1917) χρημάτισε αρχιγραμματέας της Ιεράς Κοινότητος και λόγω της μορφώσεως και πολυγλωσσίας του φάνηκε ιδιαίτερα χρήσιμος για το Άγιον Όρος. Διετέλεσε καθηγητής στη Σχολή του Τιμίου Σταυρού Ιεροσολύμων, γυμνασιάρχης Σύμης, καθηγητής στην Ιερατική Σχολή Αγίας Αναστασίας Βασιλικών Θεσσαλονίκης, κατόπιν προσκλήσεως του μητροπολίτου Κασσανδρείας Ειρηναίου (+1945), και της Αθωνιάδος Ακαδημίας.

Κατά τον μακαριστό ηγούμενο Γαβριήλ Διονυσιάτη (+1983): «ούτος ο μακάριος εις τόσον ύψος ταπεινώσεως ήρθη, ώστε να ερωτά πάντοτε τους αδελφούς και διά τα μηδαμινά πράγματα, η δε απάθειά του κατέστη παροιμιώδης εν τη αδελφότητι της Μονής μας και εν Αγίω Όρει γενικώς. Ουδέποτε τον είδε τις εν Καρυαίς ως αρχιγραμματέα της Ιεράς Κοινότητος ή καθηγητήν εν τη Αθωνιάδι οργιζόμενον, πολύ δε περισσότερον αξιούντα έστω και παραμικράν τιμήν και ότε τω απενεμήθη υπό της γαλλικής κυβερνήσεως το παράσημον της λεγεώνας, αμέσως το αφιέρωσεν εις την εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου, το "Άξιόν έστιν", προειπών ότι "πάντα όσα έχει ο αγιορείτης μοναχός ανήκουν εις την μεγάλην Μητέρα του την Παναγίαν". Παρ' αυτώ είδομεν ότι ότε περί το τέλος της ζωής του ήτο θυρωρός εν τη Μονή μας επί μακρόν τι διάστημα, να προσέρχωνται αι άγριαι περιστεραί οικειώτατα εις το θυρωρείον και να τρώγωσι ψυχία άρτου εκ της παλάμης του

αφόβως, τόσο δε τολμηρώς ανεστρέφοντο μετ' αυτού, ώστε και όταν επέπληττε καμμίαν και την απεδίωκεν ίνα φάγη και άλλη με την σειράν της, αυτή επέμενε και ανερριχάτο εις τους ώμους του οικειώτατα, ενώ εις άλλους ούτε καν επλησίαζε...». Ο αρχιμανδρίτης Χριστόφορος Κτενάς ο Δοχειαρίτης έγραφε περί αυτού: «Ο όσιος και όντως ενάρετος και ταπεινόφρων ούτος κληρικός, ο τιμών ου μόνον την Διονυσιατικήν αδελφότητα, αλλά και σύμπασαν την Αγιορειτικήν και τον Ελληνικόν κλήρον εν γένει ... τύπος και υπογραμμός εν τη αρετή και τη ευπειθεία και τη υπακοή εις τους συν-αδέλφους αυτού και συμμοναστάς εγίνετο».

Έχοντας μνήμη θανάτου συνεχή, σημείωνε στο τραπεζάκι του γρα-φείου του: «Μετ' ολίγον αποθνήσκω. Τί οφείλω να κάνω; 1) Να φωνάξω τον ηγούμενον να εξομολογηθώ. 2) Να ζητήσω συγχώρησιν από όλους. 3) Και κατόπιν; Κατόπιν να αφήσω τον εαυτόν μου εις το έλεος του Θεού». Τον αφήκε και το βρήκε.

Και ο παραδελφός του μοναχός Λάζαρος (+1974) έγραφε παρόμοια περί αυτού: «Χρυσόστομος ο αοίδιμος διδάσκαλος, ο απλούς, ο άκακος, ο ακέραιος ωσεί περιστερά απεβίωσεν εν τω γηροκομείω της Μονής την 28ην Σεπτεμβρίου του έτους 1933 εις ηλικίαν 73 ετών. Αιώνία του η μνήμη».

Για μία ακόμη φορά επιβεβαιώθηκε ότι δύναται να συνδυασθεί η λογιότητα με την οσιότητα απόλυτα.

Πηγές-Βιβλιογραφία

Χριστοφόρου Κτενά Αρχιμ., η σύγχρονος αθωνιάς Σχολή και οι εν αυτή διδάξαντες από του 1845-1916, Αθήναι 1930, σσ. η'-ια'. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σ. 115. Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Από τον κήπο του παππού, Αγιορείτικες Διηγήσεις Θεσσαλονίκη 1994, σσ. 27-29.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Α' - 1901-1955, σελ. 267-270, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.